

ÜGYVÉDEK

MENNYIT ÉR A VÁLTÓ?

A két világháború közötti időben a népszerű Ludajic Miloš irodájában dolgozott K. Vilmos, egy szürke kis díjnok, afféle iratrendező. Kispénzű ember lévén, gazdájától ellesett ügyvédi furfanggal sikerült jégre vinnie egy jámbor tornyosi parasztembert, akit 3000 dinár erejéig megvágott – váltó ellenében.

Mikor eljött az idő, megjelent a tornyosi magyar az ügyvédi irodában, és bemutatta a váltót Ludajicnak:

– Mondja mán, ügyvéd úr, hogy mennyit ér ez a váltó?

Ludajic megtekintette az adóslevelet, majd a szemüvegét a homlokára tolva ránézett a parasztra, és így szólt:

– Nézze, tatám, ha a Vilmos neve nem szerepelne a váltón, akkor megérne 2 dinárt (ennyibe került ugyanis az úrlap a trafikban), de mivelhogy ő aláírta, ennél fogva nem ér ez egy pipa fingot sem.

ÜGYVÉDI FURFANG

Dr. Huszágh Nándor ügyvéd (Huszágh László nyugalmazott gyógyszerész apja) hallani sem akart az orvosról, pedig súlyos asztmában szenvedett. A dohányzásról sem akart leszokni, és hiába könyörögtek a hozzátartozói, naponta elszívta a maga három szivarját. Egyszer átment Szegedre, meglátogatni ott élő leányait, akik végül is rávették, hogy menjen szakorvoshoz.

A specialista nyomban megállapította a kórt, s megkérdezte betegét, hogy dohányzik-e.

– Igen.

– S mennyit szív naponta?

Az öreg élt a gyanúval, hogy most pedig némi tiltások és korlátozások következnek, ezért hát elővigyázatosságból így válaszolt:

– Úgy... tíz szivart, kérem.

– Az sok, nagyon sok, ügyvéd úr. Úgy vélem, elég lesz önnek öt is. Nem gondolja?

– Ha úgy találja a doktor úr...

Hazatérve, leányai rögtön azzal a kérdéssel fogadták apjukat, hogy eltiltotta-e az orvos a szivartól.

– Nem az – mondta az öreg dicsekedve –, hanem még kettőt engedélyezett!

MEGBIZONYOSODOTT...

Még az első nagy háború előtt két Ada-határi földszomszéd holmi barázdalszántásból kifolyólag komoly szóváltásba keveredett egymással. Egyikük még a kocsilócsöt sem átallotta segítségül venni, minek következtében a másik földszomszéd jócskán kibukta a piros levelet odakint a dűlő végén.

Befejezve a „meggyőzést”, a vétkes megszeppent kissé. Hogy a bajt megelőzze, nagy léhhel-pléhhel betrappolt Zentára dr. Brichta Nándor ügyvéd irodájába. Ott töviről hegyire elmesélte az ügyvédnek a históriát.

– Valóban így esett meg a dolog, ahogyan maga előadta? – puhatolozott tapintatosan a népszerű ügyvéd.

– A... az... igazat mondtam – bizonygatta a gazda –, de ha hazudni köll, ugye, má’ megkövetem, azt majd hozzápászíti a doktor úr. Ezért is gyűttem vóna ide magáhon.

– Nem kell itt kiagyalni semmiféle hazugságot, kérem. Ez biztos ügy. Ezt a pört maga nem veszítheti el, érti?!

– Úgy gondolja, doktor úr?

– Nem gondolom, tudom!

Erre a gazda hervadtan föláll, és indul az ajtó felé.

– No, hova megy? – szól utána elképedve az ügyvéd.

Csap egyet az ember a kalapjával, s onnan az ajtóból szól vissza:

– Tetszik tudni... arrul szerettem volna megbizonyosodni, hogy nekem van-e kilátásom. Mert amit elmeséltem, az a szomszédom panasza, nem az enyém.

A két világháború között Brichta Nándor, a neves ügyvéd irodájába beállít egy jámbor képű tornyosi földműves, és igen bő lére eresztve, valami homályos panaszt ad elő arról, hogy a sógora becsapta.

Az ügyvéd, hogy gyorsabban dűlőre jusson vele, maga fog a kérdéshez, és kettőjük között a következő párbeszéd alakul ki:

– Szóval maga kölcsönadott a sógorának 3000 dinárt fél esztendőre?

– Úgy volt, kérem.

– És ő nem adta vissza a megállapított időpontban.

– Nem. Nem az!

– Kérte tőle?

– Már hogyne kértem vóna! Persze, hogy kértem. Mikor lejárt a kölcsön ideje, és nem hozta, akkor már láttam én, hogy több az egy a kettőnél... Elmentem hozzájuk a pénzért.

– Na és?

– Még neki állt följebb! Azt mondta, hogy ne maceráljam, meg nem próféta ő, hogy előre tudná, mikor adja meg az adósságot.

– És maga?

– Hagytam egy darabig. Nem kértem. Gondoltam, hogy tán mégis jobb, ha nem rágom a fülit. De hogy, ugye, engem is szorítanak az adó végett, köllene már az a pénz nagyon. Így aztán tegnap megint elmentem hozzájuk...

– És a sógor? Mit mondott?

– Nem mondott az, doktor úr, semmit. Másrul beszélt.

– No jó, de mikor maga megemlítette neki az adósságot, csak szólt tán valamit? – vallatja az ügyvéd.

– Hát, szólni szólt – áll egyik lábáról a másikra az ügyfél.

– Mondja már, no! Mit mondott?

– Azt mondta, hogy menjek az anyám keserves kínjába.

– És maga?

Vállat von a tornyosi magyar:

– Ide gyöttem, kérem.

FAJTISZTA ZONGORAKÍSÉRŐ

A megszállás idején fellépett Zentán egy jó nevű – ma is sikerrel szereplő – pesti operaénekes. Mivel kísérőt nem hozott magával, megkérte dr. Kopasz István ügyvédet, hogy ajánljon a számára egy zongoristát, aki méltóképpen kísérhetné a bemutatásra kerülő opera- és operett-részleteket.

Az ügyvéd Berger Lászlót, a közismert zsidó bornagykereskedő fiát ajánlotta, aki kitűnő zongorista hírében állott.

– Berger... Berger... – morfondírozott félhangosan a pesti művész. Gyanús volt neki a név (ne feledjük: 1942-t írtak akkor!), s ezért hát megkérdezte: – Tessék csak mondani: keresztény az illető? Árja?

– Nem, kérem, zsidó.

– Sajnálom, de akkor szóba sem jöhet. Nem tudna, doktor úr, valaki mást ajánlani?

– Tudni tudnék... Itt van például Tóth Miklós (ismert nagygazda volt). Őt ajánlhatom.

– És jól zongorázik?

– Hát zongorázni azt éppen nem tud, de árjának árja.